

A keresztviselés stációi

Jézus 33 évet élt, amikor meghalt. Amikor ezt a koravén életösszegzést írom, pont fele annyi idős vagyok, mint ő.

Összefüggéseinket tehát hitem vesztve, bölcselkedve lejegyzem.

1. Halálra ítélik.

Jó akartam lenni, de abba nem fér bele, hogy esendő vagyok.

Annak születtem, anyám és apám is az volt. Amikor megfogantam, már rossz voltam. Rossznak gyümölcse lettem, vagyok is, és leszek is mindig.

Születésemről kezdve így tekintettek rám az emberek, megsajnálták ártatlan csecsemői mivoltomat, így karcsú mosolyt erőltettek szeplőtelen arcukra, amikor karjaikba emeltek: mintha én lennék az, aki felelős mindenért. Aki előbb élt, mint az a bűn, amit szülei elkövettek. Mint akire előbb kell gondolni tisztátalanként, és megbélyegezni ugyanolyannak, minthogy cselekedett volna bármit is az ellenkező benyomás érdekében.

Így aztán ezt tanultam meg, nem várhatom magamtól és nem várhatják tőlem, hogy jó legyek, hiszen sosem volt közöm az eszményihez.

Mostantól megtanulok megbocsátani magamnak, és hagyni a rosszat élni bennem, hadd legyen, mint érték, mint értéktelen.

És erre nem kell sajnálatosan tekinteni.

2. Vállára veszi a keresztet.

Az első komolyabb halál amivel szembe kellett néznem, az egy keresztspóké volt. Lucifernek hívták, beköltözött a szobám mellett lévő bárpult legfelső sarkába, és én megkedveltem. Nem azért, mert ne lett volna más, akit kedvelhetnék, nem is azért, mert sajnáltam volna kirakni a hidegre - egyszerűen csak pirongatta a szívemet a tudat, hogy olyan örökbefogadott háziállatom van, mint ami igen keveseknek. Nemesebbnek éreztem magam ettől. Legyet fürkésztem neki novemberben, amikor már alig volt bogár. Beszéltem neki női dolgokról, magyaráztam: "legalább egy pasi legyen a világon, aki érti a nőket".

Lehet, hogy nem pasi volt, de én annak gondoltam, és nekem ez bőven elég volt ekkor.

12 éves voltam, ő pár hónapos (gondoltam).

Lucifer három hónapig élt, aztán meghalt. Öreg volt, mert más baja nem igazán lehetett.

Nem találtam meg a hálóján. Sírtam, temetést szerveztem, olvastam szellemének a Bibliából.

Mécsest gyújtottam, két gallyból keresztfát kötöttem és föléje szúrtam. Belekarcoltam: L.

Belegondoltam, hogy az az L betű lehet közös az én (Léda) és Lucifer nevében, majd aztán sorsában is. Gondviselőnkéntől függetlenül ugyanúgy végezzük.

3. Először esik el a kereszt súlya alatt.

Kilenc éves koromban elromlott a kapcsolatom az anyámmal, és onnantól kezdve az egész világgal. Előtte sem voltam annyira jó viszonyban egyikkel sem, de innentől kezdve mindent máshogy láttam.

Kilenc évesen felnőttem.

Arra már nem emlékszem pontosan, hogy hányadika lehetett, valahogy május 16. és 23. között, délután. A Kiskunmajsai Termálfürdő nagy medencéjében voltunk, néni szagot éreztem és igazgattam a bikinimet, miközben konstatáltam, hogy nekem sosem lesz nagy mellem. Apa szigorúan odaintett a medence sarkába, és a következő mondat hagyta el a száját:

- Gyerekek (öcsém és én), szeretnék mondani valamit, de ne ijedjete meg, nem fog változni semmi.

az öcsém lubickolva apám ölébe úszik, miközben kis vizet nyel, amin apa nevet

- Nektek két apukátok van.

sírva fakadok, mert tudom, hogy miről beszél.

Az apám jelenleg 55 éves, 170 kilós, cukor- és vérnyomásbeteg ember, emellett súlyos szorongással is diagnosztizálták tíz éve. Tudom, láttam a kórlapját, amin a rengeteg betegség mellett ez szúrt szemet először. Sosem beszélt egyikről sem. Sosem beszélt velem semmiről sem.

Elhagyta magát ezen a májuson, mégjobban, mint előtte, és azóta vagyok ennek szemtanúja, mióta élek. Ebben nőtem fel.

Mára kihullott az összes foga, egy metsző maradt neki elől, és azt sem mossa. Kéthetente fürdik, mindenhová mezítláb járkal, mert nem bírja felvenni a cipőjét, minden este kacsába hugyozik, amit napokig nem önt ki, amit aztán nekem kell, mert nem tudom elviselni a tőle áradó mocsok szagát, és minden nap hallom a jajgatását, mert szenved attól, ami ő.

Elvesztette lényegét, az én szememben is megsemmisült. Élek mellette, de mintha nem is élne - halott lenne. Valahol az: halott.

Hazaértem, és nekiestem az anyámnak. Éreztem a klór szagát a hajamon, amikor a karját rángatva az arcomba hullott, éreztem a könnyeim ízén a fájdalमत, éreztem, hogy elmegy a hangom, hogy kiabálnék még vele, meg is ütném, de nem jön ki hang a torkomon és nincs erő a kezemben. Abban a pillanatban ő nem az anyám volt, én pedig nem az ő lánya voltam. Megvettem őt és magamat is, mert tudtam, hogy ahhoz, hogy éljek, anyámnak házasságot kellett törnie. Nem kellett, ő akarta.

Láttam, hogy megijedt.

Csak sírt szegény, mintha nem tudna mit kezdeni a bűnösségével, és azzal, hogy ennek most a középső gyereke issza meg a legjobban a levét.

Én nem tartozom senkihez. A bátyám az apámmal van jóba, az öcsém az anyámmal, és ez a mai napig így van.

Nem tartozhatom senkihez.

Tudtam, hogy kit értenek második apa alatt. Ismertem őt, átfutott a fejemben az a gondolat, hogy kedvelhetném is, de ezek után nem ment.

Láttam magam előtt, ahogy az anyám élvezte valakivel <vele> a szexet, amit évek óta nem tapasztalt meg az apámmal való házasságában. És ebből lettem én meg az öcsém.

Kiültem a nagymamám kertjében szépeltő köris alá, és sötétedésig zokogtam.

- Fattyú gyermek vagyok, és ezt mások is látják. Egyedül nekem van kék szemem és szőkés (most már vörös) hajam, világos bőröm, művészelkem. Mindig, mindenhol külön vagyok.
- A bátyám csak a féltestvérem. Azt hittem, olyannyira egyek vagyunk, mint amikor az ember párt talál.
- Akit az apámnak hittem, nem is az apám.
- Akit az apámnak hittem, először nem akart engem.
- Akit az apámnak hittem, meg akart semmisíteni.
- Akit a nagymamámnak hittem, aki az apám életadója, akire azt hittem, hogy a legjobban hasonlítok, nem is a nagymamám.
- Hazudtak nekem, kilenc évig.
- Hazudtak az öcsémnek hét évig.
- Hazudtak a bátyámnak tizenhét évig.
- Hazudtak egymásnak évtizedekig.

Számon kértem az anyámat, de nem hallottam a dühtől. Aztán még egyszer számon kértem, és hazudott. Aztán még egyszer számon kértem, lebukott, én haragudtam, míg már nem hiszek el neki semmit.

Láttam a bátyámat és az apámat sírni a kertben. A vér szerinti apámról nem hallottam többet, eltűnt, miután közöltem vele egy messenger üzenetben, hogy utálok őt, miatta magamat is, és, hogy sosem fogok rá apámként tekinteni.

Többet nem beszélt erről senki.

Összetörtem, mert utána nem mertek a szemembe nézni, nem érdeklődtek felőlem. Soha nem hallottam azt a szót, hogy szeretlek, vagy, hogy bocsáss meg. Sosem öleltek meg. Rideg volt minden, kietlen, otthontalan. Kóboroltam, túl független lettem és szégyenteljes dolgokba keveredtem.

4. Szent anyjával találkozik.

Hát ez nem történt meg.

Az anyja se nem szent, se nem találkozott vele, de attól leírom, milyen lesz, ha egyszer találkoznak.

Milyen lesz, ha végre megbocsát magának, milyen lesz, ha nem *őt* (a szerelmét) látja már a lányában. Milyen lesz, ha a lánya végre úgy élhet, ahogy önmagáért van szeretve., és nem másvalakit várnak tőle.

Anya: Ráérsz velem beszélgetni?

Én: Rá.

Anya: Kérsz egy kávét? Szívesen csinállok neked is. Emlékszem, hogy mézzel szereted.

Én: Jól emlékszel, köszönöm. Kimegyek a teraszra, majjössz'.

Anya: Itt is.

Szeretnék neked olyan dolgokat elmondani, amiket mindig is megérdemeltél volna, mert csodálom azt, ahogyan megküzdöttél az élettel ennyi idősen. Én nem bírtam volna.

Én: Tudd, hogy nem haragszom.

Anya: Tudom. Köszönöm.

Büszke vagyok rád, amiért kitartottál, amiért megbocsátottál, hogy túrtél és aztán tovább léptél.

Mindig is láttam, milyen vagy, és így szeretlek, ahogy vagy. Ilyen temperamentumos, akaratos, mégis bölcs és gyengéd. Gondoskodó és bájos, tehetséges és életrevaló.

Sokat tanultam tőled, figyeltelek az évek alatt, és becsüllek, amiért olyan ember lettél, amilyen én is akartam lenni, és mérhetetlenül büszke vagyok, amiért ezt nélkülem tetted meg.

Ne haragudj, amiért nem tudtam neked megmutatni, milyen az igazi anyai szeretet, ne haragudj, hogy miattam ennyi bizonytalanságon mentél keresztül.

Eleget harcoltál miattam és a családnk miatt magaddal, és mind tudjuk, hogy nem ezt érdemelted.

Engedd meg, hogy jóvátegyem, bár bepótolni nem tudom a gyermekkorod hiányosságait, mégis most azt érzem, megértem arra, hogy igazi szülőd legyek.

Megölelem az anyámat, és nyugvó mosoly mellett végre őszinteséget érzek a mellkasán.

Mindent általánosított, klisés hablatyolásnak éreznék, ha nem pontosan ugyanezeket a szavakat várnám a szájából, így azonban egészen máshogy gondolok ezekre a kijelentésekre: nem is annyira könnyű kimondani, mint amennyire sokszor igen.

Ilyen lenne tehát, ha találkoznék szent anyámmal.

5. Gendely Gyula (álnév) segít vinni neki a keresztet.

Emlékeztem, hogy van egy olyan régebbi írásom, ami róla szól.

Visszaolvastam, mert azt akartam beírni ehhez a fejezethez, de rájöttem, hogy aki akkor azt írta, nem értett semmit. Én pedig most úgy írok, mint aki ért mindent, tudja az okát mindennek, mint aki felvállalja, hogy elkúrta, nem háritva másra semmit. Ilyenek a valamilyen szempont szerint erkölcsös rosszak.

Gyuszika, mindig így hívtam, mikor nagy mosollyal, kacéran mentem be hozzá a gitár órákra. Igazán nagyon szerettem vele játszani, persze a gitáromon is, mert az még mindig egy részemet teszi.

De úgy konkrétan övele, a személyével szerettem szórakozni, igazi kis pimasznak lenni, érezni, hogy fiatal vagyok, egy kicsiny kis élettapasztalattal, amit én oly soknak gondoltam akkor.

De legfőképp azt élveztem, hogy láttam, hogy oda van értem, és gyermeki naivsággal mentem hozzá kinyitni a szívemet, minden óránk alkalmával. Heti egyszer jártam hozzá, és nekem mindig tovább tartotta az órát, mert mindig esett szó a lelkiekről is.

Ő volt az első ember, akiről azt éreztem, hogy mélységesen együttérez velem.

Vitáztam vele a feminizmusról, a nők feladatairól, a családomról, a jó zenékről, a feleségéről, hogy a lánya egy évvel fiatalabb mint én, ő pedig kicseszettül kerek, harminc évvel idősebb nálam..

13 voltam ekkor.

Nem baj, vállalom, hogy benne akartam maradni. Panaszkodtam a barátaimnak, hogy mindig bókol nekem, hogy milyen csodás nő leszek, ha felnövök, és, hogy ez milyen furcsa... Hogy milyen tehetséges vagyok, és túl fogom őt szárnyalni a zenei tudásomban. Hogy elképzeli, mennyire káprázatos leszek a húszas éveim elején, amikor zenés színművész hallgatóként, Budapest utcáit járva, színes magassarkúban, piros rúzzsal a számon vonulok, mint Blaha Lujza. Mert szerinte én nem csak sétálok, hanem vonulok - *mintha minden álmomat szóról-szóra tudná.*

Hogy szeretné közben nézni a fenekemet. Hogy megcsókolt, miközben játszottam az Amélie csodálatos életéből a La Valse d'Amélie-t. Hogy hajnalban felhívott, hogy elmondja: legszívesebben az ágyra teperne, lefogna, és üvöltve élvezésig dugna.

Ez már nem tetszett, de türtem. Utáltam, hogy így beszélnek rólam velem. Főleg azt, hogy pont ő volt az. Mert ekkorra elhittem, hogy szeret, hogy valaki megért, aki férfi, aki idősebb, és aki úgy védelmez, mint két apám közül egyik sem. Nem érdekelt ezen kívül semmi. *Ez csak egy játék.*

Valóban szerelmes volt, újraéledt, amikor velem volt.

Otthon lebukott, de nem mondta el a feleségének és a hat gyermekének, hogy kibe szerelmes, és az hány éves. Azt mondta, küzd ellene. Ellenem, az érzésem ellen.

Én színésznő vagyok, megjátszottam, hogy viszonzom a bűnös érzelmeit, de belül gyűlöltem. Magamat is, őt is, a hajnali szavait, a rekedt hangját, a koszos ráncait a nyakán, a vastag ujjait, amikkel az ajkaim simogatta, a hasán a szőrt, ami ősz volt, kiszikkadt, és öreg.

Gyuszikám, te egy vén fasz vagy.

Épp a vonaton ülök, amikor ezt írom, és azt érzem, muszáj egy kitérőt tennem ezzel kapcsolatban.

Azóta félek a férfiaktól, mióta *Gyuszika* először megfogta a mellemet.

Most két részeg férfi ül velem szemben, hozzám beszélnek. Közöltem, hogy dolgozom egy számomra fontos dolgon, hagyjanak békén. Azóta parodizálnak, és a térdemhez ér az egyikük térde. Lent van a slicce. Nincs itt senki. A hajamról beszélnek, hogy megrángatnák...

Félek. Undorodom. Elmeséltem itthon: az én hibám volt, hogy nem mentem arrébb.

A *Gyuszikával* való kapcsolatom eldurvult. Le akart velem feküdni, sokszor mondta, én meg bután néztem. Egyszer lebuktunk a zenesuliban, amikor az ölébe ültetett. Megláttak minket, de akkor imádkoztam, hogy ne beszéljenek erről senkinek. Nem is beszéltek, titok maradt.

Aztán folytattuk, és én egyre mélyebbre kerültem, de azt nem tudtam, hogy miért.

A legrosszabbul az esett, hogy senki nem vett észre rajtam semmit, így elhittem, hogy nem is valós, amit érzek, ő pedig egyre jobban élvezte, amit velem csinál.

Egyre kevesebb kedvem maradt játszani.

Mégis akarom, hogy valaki azt mondja nekem, hogy gyönyörű vagy, amikor hibázol, vagy amikor nem tudsz valamit, vagy amikor csak rossz vagy, esendő, gyarló, vagy emberi. Ő ezeket látta. Miért mindig csak a szépet dicsérik a másokban? Miért nem esik szó a rosszról, jó értelemben? Miért nem találjuk szépnek a rosszat a másokban? Pedig bennem abból annyival több van, és annyival szebb is.

Ugyanazon év decemberében megrúgott a ló, olyannyira, hogy négy centis összevarrt sebbel a lábamon feküdtem otthon egy hónapig.

Nem tudtam menni órára, ő pedig mindenáron ki akart belőlem szeretni, úgyhogy úgy döntött, egy hónap szünetet tart az itteni tanításban. Családi ügyekre hivatkozott. Pont kapóra jött a másik mindkettőnknek.

Megvilágosodtam az egy hónap alatt, és mély érettséggel elküldtem *Gyuszikát* a bús picsába egy hosszadalmas messenger üzenetben, miután féltékenységi rohamokban tört ki, érzékeltetve vele és magammal is, hogy többet ilyet nem fogok engedni megtenni senkinek sem.

Fájt, hogy elvesztettem egy olyan embert, akiről azt hittem, hogy pótol valamit, aztán csak rájöttem, hogy nem más volt ez, mint egy pedofil, kiégett művész fiatalodás utáni vágyának, absztrakt módon történő szerencsétlenkedése.

A depressziómból ugyanúgy nem másztam ki, *Gyuszika* pedig még hónapokig nem hagyott békén.

Egy év elteltével szóltam a bátyámnak, a szüleim véletlen tudták meg tőle, de sosem beszéltek velem erről. A rendőrségre nem mentem el, Gyuszika a mai napig tanít.

6. Zoltán kendőt nyújt neki.

Én bevallom, sosem gondoltam magam átlagosnak. Fenébe is az álszenteskedéssel meg az álszerénységgel, minek hazudjak, ha egyszer nem így élek.

2020-ban átkerültem a helyi gimnáziumba. Nem írtam központit, bementem az anyámmal hisztizni az igazgatónőhöz, hogy nagyon elromlott a helyzet a jelenlegi iskolámban lévő osztályomban, és bár nem túl erkölcsös, mégis a kitűnő tanulmányi eredményeim miatt, legyenek kedvesek plusz egy helyet szolgáltatni nekem a hatosztályosok közt. Nekem sem vagyok szimpatikus így, visszagondolva.

Az igazgatónő rendkívül nagylelkűen igennel felelt, és szerintem nem bánta meg. Nem rontom a sulis hírnevét.

Zoli bá' (49) lett az osztályfőnököm és az irodalomtanárom is egyben. Azt hallottam róla, hogy vele jól járnak a diákok, szeretik, mert olyan művész, olyan bölcs, olyan más. Miben más? - érdekelt.

Gyuszika után nem láttam ki a szörnyűségekből, tudatosulni kezdett bennem minden, amit mondtam és tettem majdnem egy éven át, amit hagytam, hogy mondjanak és tegyenek velem. Zoli bá' segített, arra már nem emlékszem, hogy hogyan kezdődött, de beszélgettem velem és én mély hálát éreztem felé.

Megváltoztam, lett egy jó barátnóm. Csak ő van azóta is az osztályomból, de rájöttünk, hogy ez nekünk éppúgy elég, mint jó kakaóba a kevés só (tényleg!). Egyszer azt mondta nekem, hogy ő szerelmes a Zoliba. Nyolcadikosok voltunk, neki egy éve halott volt az anyja. Nekem sem volt anyám, csak annyi a különbség a kettőjük közt, hogy az én anyám élt, az övé nem. Mondtam neki, hogy én is szerelmes vagyok a Zoliba. Örültünk ennek, beszélünk erről sokat. Szeretünk az érzelmeinkről beszélni, mert ez az a dolog, ami miatt találkoztunk.

Néha azt éreztem, hogy Zoli bá' is szerelmes belém. Elmentem szavalókra, országosra is, írtam verseket versenyekre, országosra is, - meg is nyertem mindent, legalábbis az első háromban szinte mindig benne voltam. Azt mondják, azért nem lettem első, mert túl tehetséges vagyok, és irigyek. Vagy csak azért, mert rossz vagyok és ezt a művészek látják. Zoli is művész, ő is látja. Azt éreztem, hogy nem csak tanárként büszke, a szelíd mosolya nem csak osztályfőnökösi biztatás: ismer engem, az összes naiv, gyermeteg gondolatom, és tetszik neki, amilyen vagyok. Ez a második eset, hogy erre vágyom.

Mostanra elmúlt. Bár, néha a mai napig el tudom képzelni, hogy így érez, és fogalmam sincs, miért érdekel még mindig.

7. Másodszor esik el a kereszt terhe alatt.

2023-ban, 15 évesen először lettem szerelmes. Előtte is pasiztam, de fogalmam sem volt arról, hogy milyen az az igazi, ábrándos, fájdalmas szerelem.

Inkább fáj, mint bármikor is jó lett volna.

Balázs 22 éves volt ekkor. Hányini tudtam volna a nyáladzós szövegektől és szerelmes tekintetektől, de ahogy szoktuk azt hinni - vele minden más.

A nagynéném bezárt a balatoni nyaralásunk alkalmával a szállodaszobába, mert el akartam szökni. Nem engedett egyedül sehova, ez is bizonyította, hogy nem ismer engem. Ha ismerne, tudná, hogy a szabadságvágyam minden józan gondolatomnál többet ér.

Egy sétálóutcára nézett az erkélyünk, vele szemben egy kávéház állt. Karolina, ez volt a neve. Azt már nem tudom, hogy C-vel vagy K-val, de a lényege egy nagyfi volt, akit az unokái annyira szerettek, hogy elneveztek róla egy balatonparti luxuskávéházat.

Ott dolgozott Balázs. Kiálltam az erkélyre táncolni az onnan hallatszó élőzenére, és ő belém zúgott. Este megvártam, hogy végezzen, tudtam, hogy meg fog keresni. Arra jött egy munkatársával, és én addig az erkélykorlátra támaszkodva vártam. Aztán sokáig sutyorogtunk, addig, hogy leszöktem hozzájuk hajnalban.

Két idegen, felnőtt férfihoz, egyedül, mindenféle felelősség nélkül. Három éjen át nem aludtam, mert vele beszélgettem. Cigizett, ivott, én nem, de tetszett. Utolsó este megcsókoltam a haverját. Azt nem tudom, hogy miért, de aztán nem beszéltünk három hónapig. Tudtam, hogy ami a nyaraláson történik, az ott is marad, így talán könnyebbnek gondoltam lezárni, ha olyan képet festek magamról, ami bagatell és *rossz*.

Ősszel beszélni kezdtünk, decemberben találkoztunk, az első randin csókolóztunk. És lavina, hegyomlás, hívjuk aminek akarjuk, minden történt egyszerre.

Neki adtam mindenem, a lelkem, a testem, az időm, a szüzességem, a nőiségem. Megvédtem, amikor tudtam, hogy nem lesz hosszú jövőnk. Eltitkolta, hogy újra drogozik, hazudott, állandóan féltékeny volt.

Játszom színdarabokban, és az orromra kötötte, hogy ha egyszer kapok egy olyan szerepet, ahol egy szerelmes pár egyik tagját fogom alakítani, ő legyen az első, aki tudni fog róla.

2024 júniusában így is történt, szoltam neki, mire azt a választ kaptam, hogy direkt azért mondom ezt, hogy féltékennyé tegyem. Felléptünk a Művészetek Völgyében egy színdarabban, aztán maradtam fesztiválozni pár napot. Úgy éreztem, hogy mélységesen utálja, ha jól érzem magam nélküle, márpedig ez egyre inkább így volt.

Nem mertem neki mesélni már semmit magamról, minden gondolatomért megszidott. Folyamatosan dolgoztam a nyáron, és ő hajnalban hívogatott, hogy elmesélje, hogy a munkatársnőivel iszogatót.

Elhívott a legjobb barátnőm egy esküvőre, és nem akart elengedni. Azt mondta, legszívesebben bezárna és ki sem engedne, mert tudja, hogy az emberek szépnek találnak, és emiatt rosszat akarnak nekem.

Mindig magáról mesélt, meg Bettiről, a közös barátunkról. Egy helyen dolgoztak.

A Völgy után szakítottam vele, nem bírtam tovább. Kiderült, hogy Bettivel csal egy ideje. Miután szakítottunk, másnap nyilvános lett az ő kapcsolatuk.

Utána hónapokig írkált az anyámnak velem kapcsolatban, engem hibáztatva.

8. *Vigasztalja a síró asszonyokat.*

A síró asszony(ok) én magam vagyok. Nincs más, aki vigasztaljon, így muszáj magamat. Hónapokig nem néztem szembe sem Gyuszikával, sem Balázssal, sem az egyéb problémáimmal. Tudjuk, hogy tiniként, egyedül, lányként mennyire védtelen valaki. Így nem csodálom utólag, hogy ennek közel sincs itt vége.

9. *Harmadszor esik el a kereszttel.*

2024-es kedvesen emlegetett Művészetek Völgye, július 27., kedd.

Fontolgattam életem addigi legnagyobb szakítását, mivel mással próbálhatnám igazolni a saját igazam, minthogy keresek valakit, akit jobbnak ítélek, és el is hitetem magammal, hogy kellek annak a bizonyos jobbnak.

Remekül tudok ilyen esetekben tévedni. Dani, 28 körüli, jófej, művész, bolond, amennyire épp kell. Egy összművészeti fesztiválon mindenki vagy piál, vagy drogozik, de legalább csak nem normális, és ezt tudjuk, mind jelenlévők. Belevetettem magam az egyik estébe ennek

tudatán. Mindössze fél napja ismertem, amikor annyira részegek lettünk a barátnőmmel a meleg bortól, hogy nem emlékeztünk a hazaútra. Arra a hazaútra, ami Dani campingjéhez vezetett. A barátnőm az ő kocsijának első ülésén, én a sátrában ébredtem mellette, meztelen. Még részeg voltam, sajgott mindenem, ő háttal volt, aludt. Felöltöztem ahogy tudtam, és picsogva kiestem a sátorból. Csak a telefonomat találtam, a wc-re igyekeztem, hogy megvizsgáljam magam. A barátnőm síró hangüzeneteket küldött, hogy hol vagyok. Megnyugtattam, hogy semmi baj, mindjárt megyek.

Fél óráig bömböltem, és pontosan tudtam, hogy mi történt. Ki az a beteg fasz, aki egy részeg kiskorúra izgul?

*Ki az már megint?
Hónapokig nem beszéltem róla senkivel.*

10. Megfosztják ruhájától.

Azt hiszem, most tartok itt.

Minden, amiről eddig szólt ez a történet, fele annyira sincs hatással az életemre, mint minden apró, napi gondolat és hozzáállás, hozzáállás, amit tapasztalok. Mégis fontosnak tartottam, hogy leírjam ezeket, mert sokminden eredeztethető *tőlük*.

Most azt érzem, hogy megfosztanak a ruhámtól. Miért?

Tíz nap múlva 17 éves leszek. Sosem válok újra gyermekké, pedig egyre inkább hiányzik az a világ, mint amit akkor éltem. És lassan hivatalosan nem tehetek meg dolgokat, nem pedig elvből.

Utálom, ahogy egymáshoz állunk a generációmban. Általánosnak hangzik, de ezektől szenvedünk: testképzavar, önbizalomhiány, önbecsülés hiánya, túlterheltség, kiábrándultság. Ez vagyok ma én, és te, és sokunk. És azt érzem, hogy olyan felesleges azzal foglalkoznom, hogy ez jobb legyen, éppen azért, mert nem lesz jobb. Újra és újra ugyanolyan borzalmas, ahogy hibázok egy aprót, és érzem magamon a tekinteteket.

Néha együtt dolgozom a kultúrpolgármesterünkkel. A munkánk elején közölte velem, hogy ha valamit el merek cseszni, keres mást helyettem. Aztán csodálkozunk, hogy azt érezzük, hogy tökéletesnek kell lennünk. Még én is, aki eredendően elfogadja, hogy rossz.

Azt érzem, hogy felnövök, és elvesznek tőlem mindent, amiről azt hittem, hogy az enyém. Olyan dolgokkal kell foglalkoznom, amiről tudom, hogy soha nem lesz az enyém: nekem nem kell házasság, nem kell férj, nem kell gyerek, nem kell örök, boldog élet, nem kell senkitől semmilyen ígéret. Mégis ezt várják el, és ha nem felelek meg ennek, a világ szemében is torzszülött leszek.

Téli szezonális depresszió, tavaszi fáradtság, nyári hőség vagy őszi melankólia...mégis mikor érezheti jól magát az ember?

Jelenleg tele vagyok félelemmel és kilátástalansággal a jövőmet illetően. Mennék az elveim után, de nem is tudom igazán, mik az elveim. Csak azt tudom, hogy az életet előre kell, hogy éljük, de hogyan, ha csak hátrafelé látjuk?

Budapestre járok színészkedni hétvégeként immár harmadik éve. Izgulok, amikor dolgozunk, várom, hogy mi lesz a munkánk gyümölcse, és elkeseredek akkor, amikor azt látom, hogy mindenki jobb nálam. Csak azért, mert ők ebbe születtek bele, mert nem vidékiek, mint én, mert nekik nagyobb a pofájuk, mint nekem, és ezzel mindent elérnek, amit akarnak. Néhányuknak ez csak hobbi, miközben nekem ez az életem, és hogy van az, hogy mégis jobban csinálják, mint én? Mit rontok el már megint?

11. A keresztre szegezik.

Tegyük fel, hogy jövő évben felvesznek a Színművészetre, prózai- vagy zenés színművész szakra. Mi történhet:

- Felvesznek elsőre, és nagyon boldog leszek.
- Felvesznek elsőre, és nem azt kapom, amire vágyom, és boldogtalan leszek.
- Felvesznek elsőre, az egyetem jó lesz, de aztán nem tudok megélni a színjátszásból, mert *nem vagyok elég tehetséges*.
- Nem vesznek fel elsőre, és összetörök.
- Nem vesznek fel elsőre, de másodjára, vagy harmadjára, vagy negyedjére igen. Mire odakerülök, ki leszek égve a sok félelemtől.
- Nem vesznek fel elsőre, de valahanyadjára igen, és minden álmomat megvalósítom a színpadon.
- Sosem vesznek fel. És nekem nincs B tervem.

Akárhogy is lesz, nem lesz egyszerű, de 13 éves korom óta treníroznak arra, hogy a művészek világa nagyon kemény. Ahol nem baj, ha rossz vagy, sőt...

Hogy maradjon gerincem? Mi van, ha egy hatalmas szerepet ajánlanak nekem, de csak akkor, ha minden próba előtt leszopom a rendezőt? Vagy mi van, ha nem fizetnek ki, nekem pedig nem lesz lehetőségem nemet mondani? Vagy mi van, ha belezúgok egy társulattagba, aki házas, vagy gyereke van, vagy barátnője, vagy meleg, vagy csak simán nem tetszem neki? Hogyan fogom eljátszani azokat a szerepeket jól, amiket utálok? Hogyan fogok azokkal játszani, akiket utálok?

Ezekre miért nem ad választ senki? Az egész hivatás mindig ennyire bizonytalan? Mást nem tudok csinálni, nekem csak ez megy...

12. Meghal a kereszten.

Én nem fogok hazudni, elképzelésem sincs, hogy hol leszek 2035-re. Lehet, hogy sehol, elvégre sosem tudod, hogy mikor és miért halsz meg.

Ennek ellenére a legjobban, a legjobban reménykedem. És elhiszem, ha valaki szerint a halál a legjobban várt legjobb.

Ha nem bánja a kedves olvasó, ez most egy kicsit ömlengős-reménykedős naplóbejegyzés lesz. Úgyis rámfér egy kis önreflexió.

2035-ben 27 éves leszek. Addigra végzem az egyetemen, és remélhetőleg elhelyezkedhetek egy színháznál, vagy ha nem egynél, akkor többenél. Szeretek világot járni, szeretek pörögni, nem okoz gondot, ha stresszhelyzetben helyt kell állni. Szeretni fogom a munkám, és onnan tudom, hogy nekem való lesz, hogy még akkor is szeretni fogom, amikor utálom.

Szeretnék kibontakozni, írni, zenélni, és szeretném szabadnak érezni magam. Szeretném, ha addigra felnőnék magamhoz és utol tudnám érni a saját lelkem. Addigra meg tudjak bocsátani mindenkinek, aki valaha bármivel is szándékosan vagy véletlen megbántott, és fel tudjam dolgozni azokat a történeteket, amikkel még most is küzdök.

Nem szeretném 27 évesen megtalálni az igazit, ha van. Engem nem érdekel, szerintem a nagy ő-nek nem az a dolga, hogy minél hamarabb jöjjön és minél tovább maradjon, hanem az, hogy akkor jöjjön, amikor teljesen készen állunk egymásra, és ez kortól független.

Addigra lesz egy reális önképem, és tudni fogom magamról elhinni, hogy képes vagyok legyőzni azt, amit a családom nem tudott, és meg fogom tudni magamnak adni azt, amit az emberek másoktól várnak.

Egyedül akarok lenni, és érezni, hogy az emberek függetlenként tekintenek rám, és nem akarnak többé foglyul ejteni, hanem velem együtt akarnak osztozkodni a saját lelkük szabadságának megélésének az élményén.

Néha azt érzem, hogy túl nagy szavakat használok, amik megijesztenek másokat, vagy valójában csak nem értik, és inkább azt mondják, hogy nekik ehhez nincs kedvük...?

13. Leveszik a keresztről.

Ez akkor fog megtörténni, amikor feloldozást kapok mindezek alól, és ez egyenlő lesz a halállal. Érthetjük ezt szó szerint is, de nem kell ahhoz fizikailag meghalni, hogy valaki tényleg meghaljon. A test körülöleli a lelket, akinek az a dolga, hogy örökké éljen - mégis oly annyira félünk a haláltól.

Nem szeretnék senkit győzködni, nem akarok önsajnáltató szöveget írni, aminek az lesz a vége, hogy jaj, meghalok, és ezzel majd mindenkit megveszek. Utálom, ha sajnálnak. Gyerekként, amikor történt valami, inkább elbújtam, csak, hogy ne lássanak sírni.

Erre lett megoldásom az alkohol és a színpad. Ha részeg, vagy ha színpadon vagyok, mindig el tudom mondani, amit akarok, büntudat nélkül. Akkor ráfoghatom valami másra a felelőtlenségem.

Álszentnek gondolom magam most mégis. Azzal a szöveggel kapcsolatban sem érzem magam elégedettnek, amivel kapcsolatban megfogadtam, hogy őszinte lesz. Talán épp ezért, mert nekem fáj a legjobban szembenézni a saját bűneimmel.

14. Sziklasírba temetik.

Sokan lesznek. Színesben akarom, hogy legyenek, és a kapunál osztogassanak majd pezsgőt. Inkább valami töményet, valami jó, falusi kerítészsagot. Tegyenek fogadalmat, hogy kijárnak hozzám, és elpletykálnak mindent, amit hallanak odakint. Görnyedt hátú barátnőim,

foglalom nektek a helyet, addig meg fogom a fejem, hogy mekkora hülyeségeket csináltok öregléttetekre is, ráadásul nélkülem. Neveessenek, ha sírnak, akkor is. Mondjanak vicces beszédet, ami rám jellemző volt. Mondjuk meséljék el a kedvenc élményüket velem - nagyon sok van. Úgy lapátolják rám a földet, mintha sárcsatát játszanánk éppen. A síromra meg nehogy valami idióta, mindennapi idézetet írjanak. Beszéljenek össze, és véssék a keresztfámra a kedvenc mondatukat tőlem. Lehet az valami hülyeség is, tele káromkodással.

Emlékezzenek rám úgy, mint aki az élet megtestesítője volt, aki szerette azt, amilyen. Akinek az élet volt a kedvenc dolga a Földön, és akihez mindig lehetett fordulni. Aki jó ember volt rossz léttére.

15. Harmadnapra feltámad.

Én hinni akarok abban, hogy el van nekem rendeltetve egy különleges sors.

Azt mondta egyszer a drámatanárom, amikor sírtam, mert meghalt a nagymamám, rá két napra pedig kiderült, hogy az anyám rákos, hogy nem hiába történik velem és a környezetemmel ennyi minden, ennyi rossz, ilyen fiatalon. Először veszítsem el magam a semmibe, hogy mindenné válhassak aztán magam számára.

Persze akkor ráfogtam arra, hogy senki sem ússza meg az életet, de jelenleg nincs más, mint a hitem mindabban, amit eddig leírtam, és abban, amit ő mondott. Hiszen annál több úgysem tudok lenni, mint ami az adott pillanatban vagyok. Másnak meg mi értelme lenne?

Mindig azt kapom, amit meg kell tanulnom elfogadni.

Szeretném megköszönni, hogy létrejött ez a pályázat, mert lehetőségem nyílt arra, hogy olyan dolgokat írjak le, amiket eddig nem mertem senkinek sem megmutatni, vagy nem mertem megfogalmazni a magam számára. Bátorságra tanít, ha írhatok, és úgy érzem, hogy már nyertem is azzal valamennyit, hogy éjszakákon át megfogalmaztam ezeket a gondolatokat: közelebb találtam magam önmagamhoz.

Köszönöm!